

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ και ΩΡΩΠΟΥ

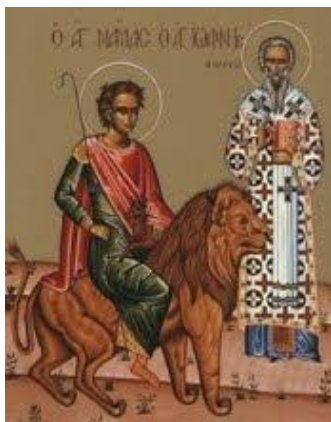
ΕΠΙΘΟΡΙΑΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ και ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΝΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapistoloi.gr e-mail: naos@agioiapistoloi.gr τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ Π^ο Ματθαίου 2 Σεπτεμβρίου 2012

Μάμαντος μάρτυρος, Ιωάννου Κωνσταντινουπόλεως Του νηστευτού
έτος 5ον Τεύχος 217

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

1. Παρασκευή 14 Σεπτεμβρίου 6:30 μ.μ.
Χαιρετισμοί στον Τίμιο και Ζωοποιό Σταυρό.
2. Τετάρτη 19 Σεπτεμβρίου 6 μ.μ. Ιερό
Ευγέλιαιο και εν συνεχεία ομιλία.
3. Κυριακή 23 προς Δευτέρα 24 Σεπτεμβρίου 9
μ.μ. Ιερά Αγρυπνία. Παναγίας
Μυρτιδιωτίσσης, Θέκλας μεγαλομάρτυρος.

«Ότε δε ήγγισεν ο καιρός των καρπών, απέστειλε τους δούλους αυτού προς τους γεωργούς λαβείν τους καρπούς αυτού» (Ματθ. κα' 34).

Ιδιαίτερα προφητική η σημερινή παραβολή των κακών γεωργών. Μια παραβολή μέσα από την οποία προαναγγέλλεται το σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία του ανθρώπου. Παρά την αμαρτωλότητα του ανθρώπου, εντούτοις ο Θεός δεν τον εγκαταλείπει. Εξακολουθεί να φροντίζει γι' αυτόν και μέσα από τη μακροθυμία του προσπαθεί να βοηθήσει τον άνθρωπο να συνεργασθεί για τη δική του σωτηρία. Παράλληλα, προαναγγέλλει τον ερχομό του Υιού του στον κόσμο, καθώς και τον τερματισμό της περιόδου της μακροθυμίας και ανοχής. Μέσα από τη διπλή αυτή εξαγγελία

προσπαθεί να βοηθήσει τους γεωργούς να συνέλθουν και να οδηγηθούν σε μετάνοια και διόρθωση.

Δυστυχώς, όμως, οι άνθρωποι όχι μόνο παραμένουν αδιόρθωτοι, αλλά και προσπαθούν να παρεμποδίσουν όλες τις παρεμβάσεις του Θεού, που αποβλέπουν στη σωτηρία των ανθρώπων. Παρά την αρνητική αυτή συμπεριφορά των κακών γεωργών, δηλαδή των αρχιερέων, των γραμματέων και των πρεσβυτέρων του Ιουδαϊκού λαού, εν τούτοις, ο Θεός εκδηλώνει μακροθυμία. Παρά την αρνητική συμπεριφορά των κακών γεωργών, το έργο της σωτηρίας δε ματαιώνεται. Απλά ο Θεός θα αφαιρέσει το προνόμιο του Ιουδαϊκού λαού να είναι «λαός της βασιλείας του και θα το δώσει σ' ένα λαό που θα παράγει καρπούς της βασιλείας».

Ιδιαίτερα σημαντική, λοιπόν, η σημερινή παραβολή γιατί το περιεχόμενό της είναι ιστορικά και προφητικά επιβεβαιωμένο. Αποκαλύπτει τη διαχρονική φροντίδα του Θεού για τη σωτηρία του κόσμου. Φυτεύει αμπελώνα, με την εγκατάσταση του Ιουδαϊκού λαού στη γη της επαγγελίας. Αυτόν τον αμπελώνα τον περιφράσσει με το νόμο του για να προφυλαχθεί από την ειδωλολατρία. Του κατασκευάζει ληνό, το θυσιαστήριο, και κτίζει πύργο, δηλαδή το ναό. Όλα τα πιο πάνω τα «νοίκιασε» για να τα διαχειριστούν. Άρα ήταν περιουσία ξένη και όχι δική τους. Αυτοί που εκαλούντο να διαχειριστούν αυτήν την περιουσία ήταν οι θρησκευτικοί άρχοντες του Ιουδαϊκού λαού. Όμως, ποιο ήταν το αποτέλεσμα αυτής της διαχείρισης. Απάντηση στο ερώτημα αυτό δίνει ο ίδιος ο Κύριος μέσα από τη σημερινή παραβολή.

Το αποτέλεσμα αυτής της διαχείρισης ήταν τραγικό. Θεώρησαν δική τους περιουσία τον αμπελώνα και σφετερίστηκαν αυτό που τους εμπιστεύθηκε ο Θεός. Αρνήθηκαν να παράξουν καρπούς με την προφύλαξη και το σεβασμό του νόμου του Θεού. Δεν παρουσίασαν τα ανάλογα έργα αρετής μέσα από τα οποία θα επιβεβαιωνόταν ο σεβασμός, αλλά και η εφαρμογή του νόμου του Θεού.

Όμως η αμέλειά τους δεν περιορίστηκε μόνο στην ασέβεια και την ακαρπία. Τους οδήγησε συστηματικά και

ενσυνείδητα σε εγκληματική συμπεριφορά. Αυτοί όχι μόνο αρνήθηκαν να προσφέρουν τα οφειλόμενα, αλλά προχώρησαν συστηματικά σε εγκληματικές ενέργειες.

Έτσι, όταν ο Θεός έστειλε τους δούλους του, τους Προφήτες, «οι γεωργοί έπιασαν τους δούλους του, κι άλλον τον έδειραν, άλλον τον σκότωσαν κι άλλον τον λιθοβόλησαν. Ξανάστειλε άλλους δούλους, περισσότερους από τους πρώτους και τους έκαναν τα ίδια. Τελευταίον τους έστειλε το γιο του λέγοντας «θα σεβαστούν το γιο μου». Οι γεωργοί, όμως, όταν είδαν το γιο, είπαν μεταξύ τους: «αυτός είναι ο κληρονόμος. Εμπρός ας τον σκοτώσουμε κι ας αρπάξουμε την κληρονομιά του. Τον έπιασαν, τον έβγαλαν έξω από τ' αμπέλι και τον σκότωσαν».

Διαδοχικά οι Προφήτες οδηγούνται στο θάνατο από τους άρχοντες του λαού και από τον ίδιο τον «εκλεκτό λαό του Θεού». Ο Κύριος προφητικά προαναγγέλλει και το δικό του μαρτυρικό θάνατο. «Έξω του αμπελώνος», έξω από την Ιερουσαλήμ. Είναι για τούτο που μετά από λίγο διάστημα ο Ιησούς θα εκφράσει την πικρία και την απογοήτευσή του για τη συνολική αρνητική συμπεριφορά αρχόντων και ιουδαϊκού λαού. «Ιερουσαλήμ, Ιερουσαλήμ, που σκοτώνεις τους Προφήτες και λιθοβολείς όσους στέλνει ο Θεός σ' εσένα, πόσες φορές θέλησα να συνάξω τα παιδιά σου, όπως η κλώσα συνάξει τα κλωσόπουλα κάτω απ' τις φτερούγες της, κι εσείς δεν το θελήσατε. Γι' αυτό θα ερημωθεί ο τόπος σας» (Ματθ. κγ' 37 – 38).

Εγκληματική συμπεριφορά και εγκληματική αμέλεια καταλογίζει ο Ιησούς στο σύνολο της ηγεσίας και λαού. Εγκληματική συμπεριφορά, αφού όχι μόνο δεν εφαρμόζουν οι ίδιοι το νόμο του Θεού, αλλά και θανατώνουν τους απεσταλμένους του. όμως, παρά την αρνητική αυτή συμπεριφορά του ο Θεός, μέσα στα πλαίσια της αγάπης και ευσπλαχνίας του, πάρα πολλές φορές προσπαθεί να τους επαναφέρει στο δρόμο της σωτηρίας.

Δυστυχώς οι προσπάθειες του Θεού παραμένουν άκαρπες. Και τούτο γιατί η σωτηρία αν και είναι δώρο του Θεού προς τον άνθρωπο, αυτή δεν επιβάλλεται αναγκαστικά. Ο Θεός σέβεται την ελευθερία του ανθρώπου, για τούτο και τον καλεί να την αποδεχθεί με τη θέλησή του.

Αυτή η αλήθεια είναι μια υπενθύμιση διαχρονική. Ο Θεός μας θέλει να γίνουμε συνεργάτες στο έργο της δικής μας σωτηρίας «όστις θέλει», μας επαναλαμβάνει συνεχώς. Για τούτο μας προτρέπει να ανταποκριθούμε προτού να είναι αργά. Μας υπενθυμίζει ο Απόστολος Παύλος: «Ιδού νυν καιρός ευπρόσδεκτος, ἰδοὺ νυν ἡμέρα σωτηρίας» (Β΄ Κορ. στ΄ 2). Να, τώρα είναι ο καιρός της χάρης, τώρα είναι η ημέρα της σωτηρίας. η κάθε στιγμή της ζωής μας θα πρέπει να θεωρείται μοναδική και ανεπανάληπτη σε ό,τι αφορά τη σωτηρία μας, γεγονός που δεν πρέπει να αγνοούμε, πολύ δε περισσότερο δεν πρέπει να αμελούμε και να αναβάλλουμε. Γιατί αναβολή σημαίνει ματαίωση και η ματαίωση φέρνει την καταστροφή.

Αδελφοί μου, τόσο ο Ιουδαϊκός λαός, όσο και οι θρησκευτικοί του άρχοντες, απεδείχθησαν διαχρονικά κατώτεροι της τιμής της οποίας έτυχαν από το Θεό ως «περιούσιος λαός του Θεού». Ο θάνατος των Προφητών και η Σταύρωση του Υιού του Θεού, τους στέρησε, δικαιολογημένα, από μια κληρονομιά την οποία προσπάθησαν να σφετεριστούν. Αυτή η «κληρονομιά» δόθηκε στη συνέχεια στα έθνη, τους ειδωλολάτρες. Έτσι δημιουργήθηκε ένας νέος «περιούσιος λαός του Θεού», που είναι ο Χριστιανικός λαός. Ένας λαός που έχει σαν χαρακτηριστικό γνώρισμα την κοινή πίστη και όχι την εθνική ή φυλετική καταγωγή. Όμως, και ο νέος λαός, ο Χριστιανικός, δε θα σωθεί λόγω της εκλογής του, αλλά μέσα από την πίστη και τα έργα του. Γιατί, ναι μεν η σωτηρία είναι δώρο του Θεού σε μας, αλλά η κατάκτησή της χρειάζεται και τη δική μας προσπάθεια. Ας κάνουμε ό,τι χρειάζεται από μας και ο Θεός θα μας δικαιώσει. Αμήν.